

двайсет хиляди бѣгали отъ него и се предавали на тихата и мирна държава на ромейския императоръ; най-сетне 4. Романъ пита Симеона, царъ на кои ромеи той се нарича: на изловенитѣ ли отъ него роби-ромеи, или на ония, които се намиратъ въ рѣцетѣ на невѣрнитѣ и сж обречени на робство, защото за другитѣ, т. е. ромеитѣ отъ империята, Симеонъ добре знае, какво мислятъ за него и говорятъ, т. е. че тѣ никога нѣма да го признаятъ.

Въ условията си Симеонъ искалъ отъ императора да му бждатъ отстжпени само окупиранитѣ отъ българитѣ вече земи, като мотивиралъ това искане съ туй, 1. че, понеже ромеитѣ нарушили договоритѣ въ 917 г., той се счелъ за оскърбенъ и искалъ удовлетворение; 2. че всички завзети отъ него земи той смѣталъ за божий даръ и затова трѣбва да му бждатъ отстжпени; 3. че българитѣ имали обичай да изискватъ чуждото и да го не връщатъ и 4. че както Доростолъ (Дръстъръ) и другитѣ градове въ провинцията Мизия, които сж били подъ византийска властъ, сега сж подъ негова, тѣй и завзетитѣ тракийски градове и крепости, ще влѣзатъ въ числото на неговитѣ владения, и Романъ ще ги забрави тѣй, както и предишнитѣ императори, понеже това нѣщо станало за ромейскитѣ владетели навикъ. На всички тия доводи и увѣрения императоръ Романъ възразява, че Симеонъ не само прѣвъ нарушилъ клетвитѣ и задълженията, като прѣвъ нахѣталъ и разорилъ ромейската земя, и затова той не може да се счита оскърбенъ, но и завзетитѣ отъ него земи не могатъ да се считатъ за даръ божий, защото Богъ раздава своитѣ дарове мирно и безкрѣвно, а Симеонъ ги завзелъ съ силата на орѣжието, а пѣкъ „оня, който предава повѣреното нему отъ Бога на народни иноплеменни и крѣвожадни, осжжда се като такѣвъ, който е направилъ не снизхождение, а престжпление“. По-нататѣкъ Романъ възразява, че, ако българитѣ имали споменатия варварски обичай, то ромеитѣ имали най-непоколебимъ законъ да не предаватъ собственото си, и че, ако ромеитѣ и да сж навикнали да гледатъ, какво българитѣ владѣятъ земята имъ, тѣ не само не сж я забравили, но и немало укоряватъ предишнитѣ императори, загдето допуснали българитѣ да заселятъ толкова земя; ако пѣкъ Симеонъ мисли, че за човѣка е тѣрде лесно да привикне на нѣщо, то вмѣсто да проповѣдва това на другитѣ, нека той самъ го приложи на себе си, като привикне да се задоволява отъ собствената си земя и да не пожелава земята на ближния. Най-сетне Романъ, като приканва Симеона да се откаже отъ своитѣ суетни стремежи и го заплашва съ висшето отмѣщение и страшния сждъ, призовава го на миръ и смѣло заявява, че Симеонъ нѣма да получи нито педя земя, нито крепости, нито пѣкъ другъ нѣкой имотъ, че той (Романъ) нѣма да излѣзе вънъ отъ условията на императоръ Лѣва VI Мждри въ договора отъ 896 г., а е готовъ да прибави къмъ тѣхъ обещанитѣ му сто скарамангии (скжпи горни дрехи). Въ заключение Романъ право заявява, че, ако Симеонъ наистина желае миръ, това велико дѣло може да стане само тогава, когато той върне назадъ всичката завзета отъ него земя и крепости; въ противенъ случай той го предупреждава, че ще прекжсне всички сношения и ще се предаде изцѣло на Бога и отъ него ще чака отмѣщение за всички онеправдания, които ромеитѣ сж потърпѣли отъ него.

И тѣй, отъ тия условия и изобщо отъ съдържанието и отъ тона на Романовото писмо се ясно види, доколко сж се измѣнили отношенията между Византия и България, доколко предишниятъ страхъ предъ Симеона, който привождаше императора и цѣлия му народъ въ трепетъ, сега се измѣнили въ смѣлостъ и упорство. Такѣвъ отрицателенъ отговоръ отъ Цариградъ, може би, билъ желателенъ за Симеона, но той надали е очаквалъ отъ Романа такава смѣлостъ въ заявленията, такива тежки искания въ условията. Симеонъ почувствувалъ удара, който му нанесло това писмо. и, може би, въ друго